

[Estrup]

målet er, om loven i sig selv er tilstrækkelig, eller om vi skal have sat noget mere i gang. I hvert fald må man sige, at der ikke er tale om nogen ret for de handicappede.

Jeg vil altså sige, at indtil vi under udvalgsarbejdet har fået vurderet de muligheder, der ligger i det, der er sat i gang, vil vi forbeholde os vor stilling, men generelt mener vi, at det er en rigtig tankegang, der ligger bag ved forslaget.

Dernæst er der beslutningsforslag nr. B 109, som jo vedrører en lovgivning, som man, så vidt jeg ved, i enighed her i folkettingen har gennemført om en fortrinsret for handicappede, altså om positiv særbehandling. Vi må erkende, at denne lovgivning ikke har fungeret tilfredsstillende, og det er ikke nogen ny lovgivning. Den har eksisteret i mere end 10 år.

Det, der så er spørgsmålet, er: vil vi gøre det, som er nødvendigt for at få lovgivningen til at virke? Og jeg er helt uenig med venstres ordfører i, at dette skulle være sådan lidt urimeligt over for de handicappede, fordi de ønskede ligestilling. Vi har vedtaget her, at vi ønsker at give dem en positiv særbehandling, og så er spørgsmålet: vil vi følge det op?

Jeg var lidt ked af de bemærkninger, arbejdsministeren kom med, med de meget konkrete henvisninger til, at det havde organisationerne sagt, og det havde stået i en betænkning. Det får lidt karakter af, at organisationerne, hvis de er imod, også skal have lov til at blokere. Det håber jeg ikke er konklusionen på det, det er i hvert fald ikke vores konklusion, og jeg vil gerne sige, at vi finder, at det er nødvendigt at gennemføre en sådan pligt for offentlige virksomheder o.lign. til at anmelde de ledige job, og jeg synes, det er en lille ting for at få en meget nødvendig lovgivning til at fungere.

Bollmann (CD):

Begge de foreliggende forslag vedrører jo de handicappede og arbejdsmarkedet, og som jeg læser det, ligner indholdet også meget det, der står i delindstillingen fra udvalget med det samme navn.

Hvis vi taler om det første forslag, mener jeg, ministeren for lidt siden sagde, at der nu skal indhøstes erfaringer på området, og at det kan gøres inden for rammerne af den

gældende lovgivning. Det vil jeg gerne sige at vi er tilfredse med i CD, også selv om det initiativ, man her har taget, ikke er helt og fuldt på linje med det, udvalget har foreslået. Men vi synes, at selv om intentionerne i B 107-forslaget er sympatiske og positive, er det en lille smule overflødig, netop fordi der er taget initiativ på området i retning af det, man faktisk selv har foreslået.

Hvis vi ser på det andet forslag, har vi da også sympati for de hensigter, man har, men jeg vil gerne sætte et spørgsmålstejn ved, om man får ret mange positive resultater ved at gå tvangsvejen. Det er ikke noget, vi tror på, og åbenbart er det også en opfattelse, der deles af andre. Jeg vil da gerne sige til dem, der ligesom er gået i rette med arbejdsmarkedets parter, at de har da lov til at have den opfattelse, derfor behøver man selvfølgelig ikke at rette sig efter det, men jeg synes, det er meget rimeligt, at vi her i folkettingen, når vi skal diskutere disse ting, kender arbejdsmarkedets parter opfattelse. Jeg vil i hvert fald gerne sige, at jeg er enig med dem, når de ikke har kunnet anbefale en anmeldelsespligt.

Jeg er meget enig med ministeren i, at oplysning og måske også påvirkning af holdningen over for de handicappede vil give meget bedre resultater.

Nu har der jo været mange forslag fra VS i dag, og jeg synes, at en debat om de problemer, vi står over for, måske forårsaget af det, vi har behandlet her i dag, er noget positivt, men som sagt: da reglerne allerede er strammet op, vil jeg på CD's vegne tilslutte mig ønsket om, at vi indsamler nogle flere erfaringer, og derfor synes jeg, at forslaget, som det foreligger, bør afvises.

Kofod-Svendsen (KrF):

Også disse to forslag fra VS indeholder klart positive intentioner. Når vi så ser på de veje, som efter VS' beskrivelse skal gås for at nå de ønskede intentioner, kan man spørge, om det er de helt rigtige og rimelige veje at angive.

Hvis vi tager B 107 først, er problemet altså forholdet mellem muligheden for at få en uddannelse og muligheden for at bruge den uddannelse, man som handicappet har fået. Er muligheden for at bruge uddannelsen god nok? Her har ministeren på udmær-